

[Kulturministeren]

Så kan man ikke blive ved med at sige, at regeringen sender det ene sparekrav ned over hovedet på kommunerne efter det andet. Det gør vi ikke. Vi bygger tingene på aftaler, og det er i øvrigt den bedste måde at gøre det på. At kommunerne har deres vanskeligheder, som regeringen har sine vanskeligheder, hænger sammen med den samfundsøkonomiske situation, som er velkendt af alle, og som jeg ikke skal sige meget mere om ved denne lejlighed.

Så til sidst til hr. Jimmy Stahr og specielt til hans parti: Når man her har nogle kritiske bemærkninger og i virkeligheden harcelerer lidt rigeligt over det, vi kalder punktprogrammerne, får jeg en fornemmelse af, at det hænger sammen med, at i den sag fejlede Socialdemokratiet fra starten. Da Det Radikale Venstre – jeg havde nær sagt i tidernes morgen, det var i 1984 – fremlagde 10-punkts-programmet og fik det gennemført med regeringens stemmer og med forståelse fra SF, stemte Socialdemokratiet imod med nok så kraftige udtalelser i tilslutning dertil. Men ingen er jo i tvivl om, at 10-punkts-programmet har haft sin betydning folkeligt og udviklingsmæssigt og i mange sammenhænge har skabt fornyelser i det lokale, kulturelle samvær.

Jeg har bemærket, at adskillige Socialdemokrater nu nogle år efter taler om vores 10-punkts-program, og det skal de være velkomne til, for sandheden er jo, at 10-punkts-programmet på mange måder lykkedes. Det er jo ikke rigtigt, at 10-punkts-programmet som det, der nu har været det første af programmerne, har medført en udsættelse og forsinkelse, og at der ikke kom nogen handling.

Det gjorde der, for på Folketingets bord ligger to lovforslag, to store, afgørende lovforslag om almen voksenuddannelse og om etablering af en voksenuddannelsesstøttefond, begge foranlediget af 10-punkts-programmet. Og i begyndelsen af næste samling vil der blive fremsat forslag – om alt går vel, må jeg føje til – til en ny folkeoplysningslov foranlediget af det meget forsøgs- og udviklingsarbejde, der har været i gang, og hvor Folkeoplysningsudvalget netop har afleveret sin betænkning.

Det har ikke betydet stagnation, det har betydet fornyelse og nye handlemuligheder, og Folketinget skal selv være med og tage stilling til det. Det spændende har været, at befolkningen har været med til at vise vejen i disse udvik-

lingsprocesser, og det er jo det, der lægges op til med de intentioner, der knytter sig til det kulturpolitiske idéprogram. Ja, nu fik jeg sagt det!

Og så vil jeg sige til Socialdemokratiet og hr. Jimmy Stahr, at jeg naturligvis forudser, at vi med de muligheder, der ligger i det kulturpolitiske idéprogram, tilsammen vil kunne få glæde af i det videre forløb at se tingene udmøntet. Tanken er jo at give nogle nye muligheder midt i alle de vanskeligheder, man kan hævde man har – og det er der givetvis mange der har hele vejen rundt i samfundet – gennem disse bevilninger. Og her stilles der altså nogle betingelser til finansieringen, til måden at fremskaffe midlerne på. Her lægges op til et samarbejde mellem det folkelige Danmark og de etablerede kulturelle institutioner, og ikke til – vil jeg sige til hr. Jimmy Stahr – at amatørkulturen nu skal have særlige muligheder, eller at amatørkulturen skal til at samarbejde med finkulturen, eller hvordan man vil sige det.

Jeg mener slet ikke, vi har talt om amatørkulturen her. Den er udmærket, vi kender den på en række felter, hvor vi har amatører, der har organiseret sig, og som har stor betydning på de felter, hvor de arbejder. Amatørteatret er vel i øjeblikket det, der har gjort sig mest bemærket gennem de seneste års mange egnesspil, hvor de på fremragende vis viste, hvad man kunne få ud af et samarbejde mellem de etablerede kulturelle institutioner og amatørteatret.

Her tales ikke om amatører, her tales om folket, om befolkningen, om hvert enkelt menneskes muligheder for at være med og deltage i samværet med andre, muligheder for at udvikle sig i samvær med andre og muligheder for at påvirke omgivelserne ved at være et aktivt, engageret menneske. Det kan ske på mange, mange forskellige måder.

Jeg tror i al beskedenhed på, at der er gode muligheder for at fremme et samvirke mellem det, vi kalder de etablerede kulturelle institutioner, hvoraf vi jo har mange spredt ud over landet, og det folkelige Danmark. Det gør stadig indtryk på mig – dér er jeg mere bekymret end hr. Duetoft – at kulturgoderne fordeles socialt skævt. Jeg behøver ikke gentage, hvad der så tit er sagt. Jeg mener, folk frit skal vælge, dér er jeg enig med hr. Duetoft, men vi skal selvfølgelig skabe gode muligheder for, at folk kan foretage disse valg. Jeg tror, det bedste udgangspunkt er at gøre folk engageret i deres nærme-